

Hage: Den højtærede Finansminister maa have hørt noget andet, end jeg sagde, naar han udtaler, at jeg havde sagt, at for i Aar var der bevilget Skatter til Militærdgifterne. Det har jeg ikke med et eneste Ord berørt. Det har jeg ikke talt om. Jeg har kun villet sige, at jeg betragter vort Forsvarsvæsen som staaende i den Grad i første Række, at de Udgifter, der ere nødvendige dertil, er det efter min Opfattelse vor Stats Pligt at bære. Dermed skal min Diskussion om Forsvars-sagen selvfølgelig ligge. Jeg har ikke talt et Ord om, at der er bevilget Skatter dertil.

Den højtærede Finansminister bliver ved, hvad han har sagt før, at det er for-svarligt at give denne Million, 600,000 Kr., hvad man nu vil kalde det, og dermed skal jeg ogsaa standse min Henvendelse til Finansministeren. Jeg finder det slet ikke saa unaturligt, at jeg, naar man taler om Besparelser, kunde have ønsket at høre en Udtalelse fra den højtærede Finansmini-ster om, hvorvidt vi nu ere paa den rig-tige Vej, hvor vi kunne skimte de Bespa-relser, vi skulle komme til. Jeg ser ikke endnu, den højtærede Finansminister har anvist nogen, men jeg skal lade dette For-hold ligge.

Sørensen-Saksager: Den højtærede Landbrugsministers Svar paa Spørgsmaalet om Fordelingen af Beløbene i Henhold til indkomne Andragender var, som jeg havde tænkt mig det, at de vare fordelte efter Lovens Bogstav, og man var ikke gaaet synderligt uden om. Men Ministeren sva-rede mig ikke paa, om den Million, han her søger, skal fordeles paa samme Maade. Det maa jeg altsaa gaa ud fra er Mening, men i saa Tilfælde tror jeg ikke, at der ud- over Landet med denne Millions Tillæg vil skabes den Tilfredshed, man har tænkt sig. Jeg tror, at man maaske vil blive ilde stedt adskillige Steder ved den Fordeling, som nu skal finde Sted, idet man nemlig, hvor man har disse mange Andragender lig- gende, som ere blevne afviste, vil blive nødt til at kaste Lod mellem dem om, hvem der skal have Laanene. Jeg ved, at de, hvem der omtrent er givet Tilsagn om Laan, udgøre ca. $\frac{1}{3}$ af de indkomne An- dragender. I det Amt, hvor jeg bedst er kendt, vil man kunne yde 3 Laan mere. Der var ca. 25 Ansøgere; af dem bleve 16 udskudte, og af disse faa nu 3 Laan, og det maa ske ved Lodtrækning. Der bliver saaledes 13 tilbage. Men disse 13, der blive tilbage, blive mere misfornøjede end

i Forvejen; det kan man være ganske sikker paa. Jeg tror derfor ikke, hvis man ikke kan finde en anden Fordelings- maade, at dette Beløb vil skabe Tilfreds- hed, men endogsaa snarere mere Utilfreds- hed, end der er i Forvejen, for ikke at sige Uretfærdighed.

Randers Amt, som jeg talte om før, vil faa 31 nye Laan, medens adskillige Amter faa 1—2—3—4—5—6 o. s. v. i Forhold til de indkomne Andragender. Det tror jeg ikke skaber Tilfredshed, saa jeg henstiller til det eventuelle Udvalg at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Det er dog en egen Sag at gaa hen og udlaane en Million mere, end man oprindeligt har tænkt sig, naar det ikke skaber mere Til- fredshed og — lad mig sige — større Lykke, end det ser ud til. Hvis det for- holder sig, som det synes at fremgaa af Tallene, har Randers Amt haft 7—800 Andragender. Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg beundrer Kom- missionen i dette Amt, der har kunnet og kan overkomme at bringe alle disse Sager i Rigtighed. Det er saa overraskende Tal, at jeg tror, man bør komme Randers Amt til Hjælp med at faa de til Raadighed væ- rende Beløb fordelte noget mere ud over Landet. Dette haaber jeg, at det even- tuelle Udvalg vil tage Hensyn til, og at det vil se om muligt at finde en anden Fordelingsmaade, end den gældende Lov bogstaveligt taget anviser.

Jeg skal saa tilføje, at naar der fra forskellige Sider gentagende er sagt, at adskillige af Laansøgerne ere blevne skufede, fordi de i Forvejen have opført Byg- ninger, og at Kommissionen har nogen Skyld i saa Henseende, saa kan jeg ikke tænke mig, det er Tilfældet. Jeg tror ikke, nogen Kommission har sagt til paagæl- dende Laansøgere, at de kunde stole paa at faa Laanene, inden de fra Ministeriet havde faaet en Erklæring om, hvor mange Penge der kunde raades over. Jeg vil kalde det meget uheldigt for ikke at bruge stærkere Udtryk, hvis man har gjort noget saadant. Det er naturligt, at det Spørgs- maal rejser sig hos Laansøgerne: Kunne vi nu stole paa, at vi faa Pengene? Men Kommissionen bør jo dertil svare: Nej, ikke før Tilsagnet kommer fra Ministeriet; bygge I, bliver det paa jeres egen Risiko! Og naar det siges, at der kan gives Laan, naar man er begyndt at bygge, uden at man har faaet Tilsagn om Laanet dertil, saa maa jeg sige, at jeg betragter det som værende i Strid med Loven. Det var ikke Mening, med denne eller de forrige Love at oprette en saadan